

کابریکا (ناول)

(له کابله تر امریکا!)

Ketabton.com

لیکوال: نعمت اللہ رحیمی

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

.....کتاب پیژندنه:

د کتاب نوم: کابریکا (ناول)

لیکوال: نعمت الله رحيمي

اړیکه: Niamatullah3@gmail.com

کمپوز: خپله لیکوال

د خپریدو کال: 2022 زېږدیز - ۱۴۰۰ لمریز کال

ددې کتاب چاپ، پر وېب پاڼو او ټولنیزو رسنیو د خپرولو حقوق له لیکوال سره خوندي دي!

۲۰۲۱ ز - کالیفورنیا، متحده ایالات

د جولای ۱۲مه شپه تیره شوه، دوه دیرش کلن انډریو میلر له خوبه را پاڅید، غابونه یې وینځل چې مور یې غبر کړ:
- انډریو زویه!

انډریو په ډکه خوله ځواب ورکړ:
- هو مورې! شپه تم شه درځم

خو شپې وروسته انډریو له خپلې خونې د باندې ووت غبر یې کړ:
- هو مورې! اوس ووايه څه دې ویل؟

مور یې د تلويزيون ريموت د ميز له سر پورته کړ تلويزيون یې بند کړ انډریو ته یې وویل:
- رايه دلته کينه!

انډریو کیناست مور یې وویل:
- د افغانستان له قونسلگری کس راغلی و پاسپورت یې راوړ ویل یې چې “د افغانستان ویزا یې پرې لگولې”.

- واه مورې څه یو ښه خبر زه همدې ته په تمه وم

مور یې غلې شوه، شیبه وروسته اندریو وویل:

- ولې مورې په تا څه وشول؟

له شیبې چوپتیا وروسته یې وویل:

- زویه! سمه ده چې مور په یوه ډیموکراتیک ملک کې ژوند کوو
او تراوسه مو ستا ژوند کې لاسوهنه نده کړې، دوه دیرش کلن شوې
تراوسه جره گرځې د ژوند لپاره دې کومه ملگرې پیدا نه کړه هیڅ
مې درته ندي ویلي، خو!

- خو څه؟

- خو! زه نه غواړم زما د ځیکر توپه دې ځان د مرگ خولې ته

واچوي

اندریو لنډه شیبه وروسته وویل:

- څنگه د مرگ خولې ته؟

- افغانستان ته تگ په همدې مانا دی چې ځان د مرگ خولې ته

اچوي

- اووه مورې! هلته هم انسانان ژوند کوي زما د انځورگرۍ خوب

همدا و چې افغانستان او نورو ورته ځایونو ته ولاړ شم زه غواړم

لرغوني او بې ساري ځایونه په انځور کې قلف کړم

مور یې سوړ اسویلی وویست له لنډې شیبې چوپتیا وروسته یې
وویل:

- خوزه ویربرم زویه!

اندریو په غوصه خپلې خونې ته ولاړ او هیڅ یې ونه ویل، خو شیبې
غلی ناست ؤ او شیبه وروسته یې خپل لپ تاپ را واخیست له ځانه
سره یې وویل:

- زه خو یوه اونۍ وروسته تللم خو اوس باید د همدې سبا ورځې
لپاره تکت وپیرم

آنلاین یې تکت وپیرلو او بیرته پر خپل ځای پر یوت...

لنډه شیبه وروسته نیغ کبیناست له ځانه سره یې وویل:
- په بیره کې خو مې د تگ پریکړه وکړه اوس اړیم په څو
ساعتونو کې یو ژباړن پیدا کړم

اندریو پر خپلو ټولنیزو رسنیو کې خورا ډیر څارونکي درلودل پر
خپل فیسبوک پاڼه یې پوست وکړ “د یوه افغان ژباړن په لټه کې” له
پوست کولو ګرۍ وروسته یو پیغام راغلی ؤ د “سلیمان” په نامه یوه
ځوان پر پیغام پاڼه لیکلي وو:

- سلام بناغلی میلر! ډیره موده وشوه تاسو څارم او ستاسو
انځورگري ډیر خوند راکوي که څه هم زه ژباړن نه يم لږ څه
انگریزي مې زده ده خو کیدای شي ستاسو پکار راشم

میلر د پیغام په لوستو مُسک شو له ځان سره یې وویل:
- افغانستان کې هم مینوال لرم بیا مور وایي مه ځه

انډریو له سلیمان سره خبرې وکړې او خپل د ورتگ وخت په اړه یې
مالومات ورکړل، پریوت ځکه ماښام ته الوتنه وه...

مازديگر کیدونکی ؤ، انډریو د تگ په موخه له کور ووتلو او مور
یې په نه زړه ورسره خدای پاماني وکړه...

ماښام الوتکې ته پورته شول او سفر پیل شو په الوتکه کې د انډریو
څنگ ته یو ځوان ناست ؤ، انډریو ته یې برگ برگ وکتل وې
ویل:

- آیا ته امریکایی یې؟

- هو! ولې؟

- نو دا الوتنه خو افغانستان ته ترسره کېږي ته هلته څه کوي؟

انډریو له شیبې چوپتیا وروسته وویل:

- ته څه کوي؟

- زه ورتگ ته کومه لیوالتیا نه لرم، غواړم د کورنۍ غړي مې امریکا ته راولم د هغوی لپاره ځم

انډریو سور اسویلی وویست وپې ویل:

- زه یې تصور نشم کولای هغه هیواد ته چې زه د انځورگرۍ په موخه ځکه روان یم چې بنکلا یې بې سارې ده، زه غواړم بنکلاگانې په انځور کې قلف کړم، تاسو له هغه هیواد څخه ځئ؟

له مقابل لوري څه ځواب وانه وریدل شو انډریو وویل:

- که موږ امریکایان داسې نورو هیوادونو ته لار شو لیرې نده چې له امریکا هم افغانستان جوړیږي، خپه نشې خو افغانستان باید افغانان اباد کړي بهرنيان نه!

کس هیڅ ونه ویل، گړۍ وروسته ټول ویده وو خو انډریو دومره دې خوښۍ حس درلود چې خوب ته یې نه پریښودلو خپله کیمره یې را وباسله او د ځای ځای وریځې یې په یو انځور کې قید کړې، ستړی شو اړ و ویده شي...

۱۶ ساعته دوامداره سفر په پای ته رسیدو ؤ، الوتکه د کابل اسمان ته ورسیدله...

گری وروسته له هوایي ډگر را ووت او سلیمان د باندې ورته په تمه ؤ، شیبه وروسته یې یو بل ولیدل او ستړي مشي یې سره وکړل له هوایي ډگر را ووتل، سلیمان وویل:

- بناغلی میلر، که غوره درته بنکاري نو ترڅو کابل کې یاست زما سره به واوسې زموږ جلا میلمستون دی تر هوتل خو ډېر ښه دی

انډریو مسک شو ویې ویل:

- آه مننه! خو نور راته بناغلی مه وایه تا ډېر ټینگار وکړ چې له ما به پیسې نه اخلې او د یوه ملگري په څېر به افغانستان راباندې وینې نو ملگري مې ماته بناغلی نه وایي

شیبه غلی ؤ بیا یې وویل:

- انډریو وایه! انډریو

سلیمان د سر په خوځولو ورسره موافقه وکړه او په موټر کې کښیناستل...

روان وو چې انډریو خپل موبایل را وویست سلیمان ته یې یو انځور ور وښود ویې ویل:

- ددې جومات انځورونه مې تر ټولو ډېر لیدلي مخکې له تلو دلته یو ځل ورشو؟

سلیمان انځور ته ځیر شو ویې ویل:

- آه دا خو شاه دو شمشیره جومات دی ور به شو!

گری وروسته شاه دو شمشیره جومات ته ورسیدل موټر ودرید او دوی ښکته شول، انډریو د تل په څېر خپله انځورگري پیل کړه خو انځورونه یې واخیستل او د کوټرو تر څنګ ودرید سلیمان ته یې وویل:

- ددې ځای په اړه څه مالومات لري؟

- نور خو نه پوهیږم خو دوه شمشیره دري کلمه ده مانا د دوه تورو پادشاه جومات وایي چې د ترکیې د ارتاکای مسجد نه وروسته جوړ شوی، لرغونی ځای دی او اکثره سیلانیان یې لیدلو ته حتماً راځي

انډریو څه ونه ویل د ځایي کوټرو لپاره یې دانه واخیسته ور اچوله یې چې یوه بودی ښځه راغله او د خیر غوښتلو لپاره یې لاسونه لپه کړل، انډریو له جیب د ډالرو پنځوسۍ را وویست او ور یې کړ، سلیمان برگ برگ ور وکتل ویې ویل:

- یاره دا خو ډیرې پیسې کیري ماته به دې ویل چې ما افغانی-
ورکړې وای

انډریو مُسک ویې ویل:

- اوبال لري مه کوه کیدای شي یو دوه ورځې د هغو پیسو له امله د
ارام ساه واخلي او په کور کیني
- ته ثواب او صدقه منې؟

انډریو له شیبې چوپتیا وروسته وویل:

- زه خو مسلمان نه یم خو تر هرڅه مخکې انسانیت منم، بڼه وه
ځکه مې مرسته وکړه ورسره بڼې ډیرې معصومې وي او خدای مه
کړه ترڅو انسان اړ نشي چاته لاس نه نیسي چې “خیر راکړه” ته یوه
ورځ بڼه شه ټول نرتوب به دې ووځي.

انډریو لنډه شیبه وروسته وویل:

- بڼه دا پرېږده دا ووايه دا کونړې له دې ځایه نه ځي؟

سلیمان مُسک شو ویې ویل:

- نه یاره! دلته ورته خواړه رسیږي همدلته عادت دي
- زما په آند د خواړو خبره نده شاید دوی دې ځای ته وفادارې وي،
گني خواړه خو د مور خپتورو لپاره لا پیدا کیري دوی خو دوه
خڅوځي و خوري هم مریږي.

انډریو د شاه دو شمشیره جومات خو انځورونه وباسل بیرته له سلیمان سره موټر ته پورته شول سلیمان وویل:

- باید یوې خیاطۍ ته لار شو چې درته افغاني کالي جوړ کړي، کابل کې خیر خو په نورو سیمو کې داسې گرځیدل راته سم نه ښکاري ځکه ستا څیره له ځایي خلکو سره توپیر لري - زه ویرېزم نه! خو خونښېري مې ستاسو په څېر کالي واغوندم

گرې وروسته خیاطۍ ته ولاړل د انډریو لپاره یې وطني کالي د گنډلو لپاره ورکړل، او د سلیمان دې کور په طرف روان شول...

کورته ورسیدل، مېلمستون ته دننه شول، خو شیبې وروسته چای را ورسید د سلیمان گاونډیان راغلل او له انډریو سره ټولو ولیدل تر ډیره اړتیا پیدا نشوه چې سلیمان خبرې وژباړي ځکه افغانان اوس تر ډیره په بهرنیو ژبو پوهیدل، د چای له خوړلو گړۍ وروسته ډوډۍ را ورسیدله انډریو وویل:

- آه زه دومره خوراک نشم کولای دا اوس مو چای سره څو رقمه خواره وخورل

د خونې له کونج یوه په عمر پاخه کس چې د سلیمان گاونډی ؤ وویل:

- دلته چې راځې نو بیا اړ یې خوراک وکړې گني خپه کيږو، مور
افغانان په میلمه سر ورکوو

سلیمان دا خبر د اندریو لپاره وژباړله، اندریو شیبه غلی شو بیا یې
وویل:

- چې هرڅه وي زموږ هیواد په تاسو یرغل کړی دی، زه ستاسو
دبمن حسایبم خو بیا هم تاسو ماته په غیره ستړي مښي راکړل زما
ښه راغلاست مو داسې وکړ لکه یو ورور مو چې له کلونو مسافرتیا
وروسته وطن ته راستون شوی وي

له دې خبرې سره سم یوه ځوان وویل:

- صاحبه! مور ساده نه یو، زړونه مو لوی دي او همدا لوی زړونه
مور ته بلاوې گرځیدلې

د اندریو لومړۍ ورځ د سلیمان په میلمه پالنه کې سبا شوه، سهار د
اندریو لپاره جوړ شوي افغاني کالي را ورسیدل، اندریو سلیمان ته
وویل:

- نن باید ژر خپل سفر پیل کړو تر قندهار لاره اوږده ده

سلیمان ږږ وړ وکتل ویې ویل:

- نو قندهار ته خو باید الوتکه کې لاړ شو

- نه زه د افغانستان لیدلو ته راغلی له الوتکې څخه خو... ستیلايت
کې هم ما لیدلی شو داسې

سليمان غلی شو، لنډه شيبه وروسته يې وويل:
- زه تا نه ملامتوم خو کابل ميشت قندهاريان په کلونو هلته نه ځي
د ځمکې له لارې خو هيڅکله نه ځي.

انډريو ټينگار وکړ چې په الوتکه کې به نه ځي، سليمان هم زړه نا
زړه ورسره خبره ومنله، د سهار لس بجې شاوخوا له کور څخه روان
شول د کابل څلورمې کارتې له سيمې څخه د کمپنۍ په لور روان
شول...

گرې وروسته د کابل کمپنۍ سيمې ته ورسيدل قندهار ته دې تگ
لپاره يې ټکټونه وپيرل خو اړ وو تر مابنامه په تمه شي ځکه د
قندهار لپاره د سفر ټاکل شوی وخت د مابنام ۶:۰۰ بجې ؤ.

د سړک پر سر يو څنگ ته ناست وو، سليمان وويل:
- حالاتو ته په کتو نشم کولای تا داسې دې سړک پر سر تر مابنامه
ځان سره کينوم، ته خو غواړې د افغانستان د هر ځای ښکلا انځور
کړې راځه تر هغو چې مابنام کيږي د کابل پغمان ولسوالۍ ته ولاړ
شو.

اندریو مُسک شو ویې ویل:

- ته که ژباړن نه یې خو د سفر لپاره غوره لارښود یې په دې ښه پوهیږي چې څنگه یو بهرني گرځندوی ته لاره وښيي.

سلیمان مُسک شو څه یې ونه ویل، لنډه شیبه وروسته روان شول په افغاني ریکشا (زرنج) کې کښیناستل د لارې په لړ کې انډریو خپله کیمره را وباسله او ځینې ځایونه یې انځور کړل د ریکشې په شپ کې ولاړ و چې ریکشا چلوونکي غږ کړ:

- اې دا څه لیونی یې سم کینه وبه غورځیږې بیا به د روغ سړي تاوان رانه غواړي

سلیمان وځندل:

- هههه

او انډریو ته یې د کښیناستو لپاره وویل...

پغمان د کابل کمپنۍ سیمې ته نږدې پروت دی نو ځکه خو شیبې وروسته خپل منزل ته ورسیدل...

د پغمان په بازار کې ولاړ وو د انډریو نظر د پغمان په “طاق ظفر” شو ویې ویل:

- دا می په ډیرو انځورو کې لیدلی غواړم خو انځورونه یې وباسم

سلیمان په فخر سره وویل:

- کابل خلک په همدې طاق ظفر باندې پیژني دا دې بریا یوه نښه ده، له دوهمې نړیولې جگړې وروسته په ۱۹۱۹ز کال کې جوړ شوی ده.

ورځ په انځور اخیستلو ماښام ته رسیدونکې وه، له پغمان څخه بیرته کمپنۍ ته روان شول او قندهار ته په تلوونکي موټر کې کښیناستل په موټر کې د دوی څنگ ته ناست یو کس پوه شو چې دا کس بهرنی دی، سلیمان ته یې ورو وویل:

- وروره! غم ندراري بڼه بخر، قندهار ته روان یې نو دې لارې له حالت به هم خبر وي

سلیمان رد رد وکتل و یې وویل:

- ولې په لاره څه شوي؟

- د کمپنۍ له پل وړ هاخوا د ماښام وروسته د دولت واکمني ختمه ده، له ارغندی تر قندهار پورې د طالبانو واکمني ده، پر لاره تالاشیانې کیږي، چیک پوایتونه دي...

سلیمان څه ونه ویل خواشیني شو، شیبه وروسته انډریو وپوښتل:

- دې کس څه ویل؟

سلیمان غوښتل انډریو ونه ویریري ویي ویل:

- هسې څه خاص نه وو.

د سلیمان زړه درزیدو څه یې نه ویل، گړۍ تیره شوه، څنگ ته

ناست کس بیا وویل:

- دې سیمې ته سالار وایي، دا ددې لارې د نښتو او جگړو تر ټولو

لویه دایره ده، له ۲۰۰۱ کال تراوسه دلته چا د آرام ساه نده اخیستې

که شپه وي او که ورځ دلته حتماً چیک پواینټ...

لا خبره نه وه خلاصه چې د موټر د برېک ټیسس شو، موټر

چلونکي وویل:

- تالاشي ده، ټول له موټر ښکته سئ!

دوی د موټر په پای کې ناست وو، ترڅو نور ښکته کیدل سلیمان

انډریو ته وویل:

- گوره چې دباندې خبرې ونه کړې زه وایم چې گونگی یې

انډریو له داسې حالاتو ناخبره ؤ، کله یې تاوتریخوالی له فلمونو

غیر نږدې نه ؤ لیدلی.

شيبه وروسته ور بنکته شول، خلک يې قطار درولي وو، شيبه وروسته مخابره وشوه يو کس له مخابرې سره يوې گونبې ته ولاړ، لنډه شيبه وروسته بيرته را وگرځيد سليمان او اندريو يې وگرځول او نور بيرته موټر ته پورته شول، خو شيبې موټر چلونکي په تمه ؤ او لاړ...

له موټر تگ شيبه وروسته يو په قد لوړ کس راغی له اندريو يې وپوښتل:

- ته هماغه ویدیو واله يې ؟

اندريو خو غلی ؤ، سليمان په بيړه وويل:

- قاري صيب دا گونگي دی خبرې نشي کولای

کس رد رد ور وکتل ويې ويل:

- زما پر تندي «خر» ليکلي؟

سليمان هيڅ ونشو کړای اړ ؤ غلی پاتې شي، پر چيک پواينټ ۴ کسان ولاړ ؤ دوه کسانو اندريو او سليمان له ځان سره بوتلل، تياره او چوپتيا خوره وه، سليمان وويل:

- قاري صيب! نور نشم تللی زه تکليف لرم

له مقابل لوري په غوصه ځواب راغی:

- څنگه تکلیف؟ ته مرتد شوی یې تر دې لا غټ تکلیف سته!؟

له لوبې لارې ډیر لیرې راغلي وو دې دوه غرونو تر منځ د وحشت
څخه په ډکه سیمه کې و، د غرونو په منځ کې نرۍ سپینه لاره
بنکاریده، سلیمان پوه شو چې دلته خلک ډیر تگ راتگ کوي،
شاوخوا یې وکتل په یوه څنډه کې د یونیسیف لخوا جوړ شوي
تشنابونه تر سترگو شول د واره یې وویل:
- غواړم تشناب ته لاړ شم زما خټه درد کوي

له ډیر ټینگار وروسته یې وویل:

- څه ورشه خو ژر رauxه!

- خو قاري صیب! زما بیک که را کړئ

- ولې تشناب کوي که په سفر ځي؟

- نه خو ځینې اړین څیزونه پکې دي

یوه کس بیک ور واچولو ویې ویل:

- واخله زموږ هم نه خوښیږي د کوپارو بوج یوسو

سليمان تشناب ته دننه شو، ددې بند د خلاصیدو لپاره یې سوچونه کول خپل بیک یې خلاص کړ یو لایتر او د بادې سپرې په لاس ورغلل ورو یې له ځانه سره وویل:

- آه دا مې په یوه مقاله کې هم لوستي وو چې بادې سپیره پخپل جوړښت کې گاز او داسې کیمیاوي مواد لري چې که اور ته یې وپاشي نو لس چنده د اور سرعت زیاتوي

شبهه وروسته یې خپل بیک شاته واچولو لایتر او د بادې سپرې بوتل یې شاته پټ ونيول او د باندې ووتلو...

د باندې وتلو سره سم یې اندړیو ته په سترگو اشاره وکړه چې شاته یې ودړیږي، لایتر یې بل کړ یوه کس وویل:

- څه کوي اې د کاپر زو؟

څه ویلو ته نه وو پاتې لایتر ته یې سپرې وپاشله یو دم چغې شوې:

- اخ سترگې مې ... سترگې مې سوځي

سليمان چغه کړه:

- اندړیو را تښته!

د زړه درزار د شپې چوپتیا او د پنبو د قدمونو غږ د غره په دې تنگه
دره کې سره را غونډ وو...

له غره څخه راښکته تر لیرې کوم کلی نه تر سترگو کیدو، د اندړیو
نظر یوې کوچنۍ غونډۍ ته شو ویې ویل:
- سلیمان! هغه دی وینې یو کور ښکاري

د سوچ کولو وخت نه ؤ بې باکه د کور په لور ور روان شول، خو
شیبې وروسته ورسیدل سلیمان زړه نازړه د کور دروازه ټک ټک
کړه، په لومړۍ ځل دروازه خلاصه نه شوه بیا یې دروازه ټک ټک
کړه، شیبه وروسته د پنبو د قدمونو شرنگهار تر غور شو سلیمان له
ځانه سره وویل:
- په دې شپه کې چا پایزیبونه اچولي؟

دروازه خلاصه شوه، په ونه دنگه پیغله ولاړه وه د لاتین سرې رڼا یې
په سترگو کې څرک وهلو، لنډه شیبه وروسته انجلۍ غږ کړ:
- ادې! ته راشه

شیبه وروسته یو بودۍ راغله ویې ویل:
- فاطمې لورکۍ ته څه دننه

انجلی غلی روانه شوه، بوډی سلیمان ته څیر شوه، لنډه شیبه وروسته

یې وویل:

- څوک یې زویه!؟

سلیمان سترې ؤ اسویلي یې ویستل په بیره یې وویل:

- هغه ترورې... مور

لا یې خبره نه وه خلاصه چې ډزې وشوې سلیمان ځای پر ځای

پریوت اندریو څنگ ته ولاړ ؤ، یوه شیبه ډزو اواز ورک شو

اندریو چغه کړه:

- راحی دننه!

په بیره دننه ولاړل، دروازه یې وتړله اندریو مخکې ولاړ سلیمان غبر

کړ:

- ترورې دې خوا راحه

بوډی ځای پر ځای ولاړه وه، چوپتیا خوره شوه سلیمان خپل د

موبایل څراغ بل کړ بوډی ته نږدې ورغی، بوډی په خپله گیده لاس

نیولی ؤ سرې وینې ترې روانې وې، سلیمان چغه کړه:

- ترورې!

اندریو را منډه کړه په انگرې کې شور جوړ شو فاطمه د باندي را
ووتله، بوډی پر ځمکه را ولویده فاطمې چغه کړه:
- ادې!

سليمان ورغی بوډی یې را پورته کړه په ژرغوني غږ یې وویل:
- ترورې په تا به هيڅ نه کيږي، روغتون ته دې بیاو

بوډی له ډیر کوشنې وروسته وویل:
- نه زویه... لور مې تاته امانت ده، هغه بې له ما هيڅوک نه
لري... او..

د بوډی سترگې پټې شوې فاطمه په ژړا شوه، له سترگو یې مړې
اوسنکې روانې وې، په ژرغوني غږ یې وویل:
- زموږ سره مو څه دښمني وه

سليمان دې څه ویلو په حال کې نه ؤ، فاطمې د خپلې مور په غیر
کې سر ایښی ؤ ژړل یې، یو دم چوپټیا خوره شوه سليمان ور منډه
کړه، اندریو ته یې غږ کړ:
- بې هوښه شوه

ژر لار د انگر منځ له څاه يې اوبه را وباسلې د فاطمې په مخ يې
وشيندلې، شيبه وروسته يې سترگې خلاصې کړې، بيا په ژړا سر
شوه...

انډريو غلی ناست ؤ، نه پوهيدو چې دا سفر به داسې پایلې ولري،
سلیمان یوه کونج ته ناست ؤ سهار کیدونکی ؤ فاطمې ته يې وويل:
- کلی څومره ليرې دی؟ او دلته کوم ملا شته د جنازې لپاره؟

فاطمې بانه له يو بل سره وروستل په سلگو سلگو يې وويل:
- مور هيڅوک نلرو مور مې د کور نارينه او ښځه دواړه وه، پلار
مې مخکې وفات شوی، ځکه چې مور مې په مينه واده کړی ؤ ټولو
خپلوانو ورسره اړیکې پرې کړې مور له کلي څخه ډير ليرې پراته يو

سلیمان خواهشینی شو بيا يې وويل:

- څه بايد وکړو؟

- نور څه کوی زما مورکی مو واخيسته اوس د خدای لپاره څه له
خپل فيرنګي ملګري سره دواړه ورک سئ.

سلیمان انډريو ته وويل:

- ته همدلته اوسه، زه بيرته ژر راځم

نابلده ؤ، تر کلي او بازار لاره اوږده وه د غرمې ۰۰:۱ بجه کیدونکې
وه چې بیرته را ستون شو، شاته یې یو مُلا را روان ؤ، د فاطمې د مور
جنازه ترسره شوه د کور په انگر کې یې خاورو ته وسپارله، فاطمه د
قبر سرته ناسته وه ژړل یې، سلیمان راغی ویې ویل:

- رايه خونې ته

- خه دي ماهم وژني؟

- ملا صيب بيا ځي

فاطمې رد رد ور وکتل ویې ویل:

- نوزه خه وکړم؟

د سلیمان رنگ ژیر اوښتی ؤ په خواشینې لهجه یې وویل:

- زه ستاسو گنهکار یم، دا به زما پښتونولي ونه مني چې تا دلته

یوازې پرېږدم رايه ماسره نکاح وتره گني دا دې وجدان عذاب به

ما ووژني

فاطمې هیڅ ونه ویل، ملاصیب را ووت د فاطمې خواته ورغی،

فاطمه خو گامه شاته ولاړه، ملاصیب وویل:

- لورې! اوریدلې به دې وي چې هر ساه اخیستونکې به دې مرگ
ذایقه وڅکي، په خدای که دوی دا کار له قصده کړی وي شاید همدا
به د خدای غوښتنه وه، سلیمان چې نن تاته حاضر دی چې خپله دې
کړي دا ومنه، ته یوه پیغله یې په داسې محیط کې یوازې ژوند کول
گران دي.

فاطمه په سوچونو کې غرقه شوه، بله لاره یې هم نه لرله اړه وه هو
ووايي، خو شیبې وروسته یې وویل:
- ملا صیب! تاسو تر ما مشر یاست خپله به هم د یوې لور پلار وي
څه چې درته سم ښکاري زه یې منم.

ملا صیب وویل:

- د خیر پکار کې به تادي کوو، مور ته دې الله جنتونه نصیب
کړي، نن وي که سبا مور هم تلونکي یو...

گری وروسته نکاح وتړل شوه، ملا صیب بیرته ستیدو سلیمان ورته
توله کیسه وکړه، ملا صیب د تگ په وخت کې وویل:
- د انسانیت له مخې درسره مرسته کوم تاسو تم شی زه خپل موټر
راولم یوه لاره به وگورو

ملا صیب ولاړ...

اندریو میلر له ځان څخه ویډیو کوله او غوښتل یې دا داستان
نړیوال شي او خپور یې کړي، فاطمې سر په زنگون ایښی ؤ او وړې
وړې سلگۍ یې وهلې...

وخت تیریدو مانښام کیدونکی ؤ د موټر د هارن غږ شو، سلیمان په
بیره ورووت، ملا صیب راغی، موټر یې بند کړ یوه لاسي کڅوره
ورسره وه سلیمان ته یې وویل:

- تیاره کیدونکې ده، دا درې واړه واغوندئ او راځئ

سلیمان کڅوره ترې واخیسته، په بیره کورته دننه شو، کڅوره یې
خلاصه کړه، درې زنانه حجابونه وو انډریو په حیرت سره وروکتل
خو اړ وو همدا واغوندي، سلیمان وویل:

- چاره نشته نو!

درې واړو حجابونه واغوستل روان شول...

فاطمه خپل د خاپړو له کور څخه زړه نازړه د خپل راتلونکي ژوند
په لور روانه وه وړې وړې سلگۍ یې وهلې او موټر ته پورته شوه...

ملا صیب وویل:

- شپه ده په لویه لاره کابل ته تگ له خطر خالي نه دی، باید د کلیو له منځ د وردگو چک ولسوالۍ ته لاره وباسو له هغه وروسته بیا څه ستونزه نشته

لارې خرابې وې د شپې ۹ بجې کیدونکې وې د چک ولسوالۍ تر غرنیو سیمو را ورسیدل...

- د شپې ۱۲ بجې - چک وردگ، زمان خیل

ټول غلي ناست وو، ملا صیب وویل:

- نور په آرامه زړه ویده شئ په یوه نیم ساعت کې کابل ته رسیږو، خو حجابونه مه ایسته کوی ترڅو ما ندي ویلي، فاطمې سر کینبود سترگې یې پټیدې چې یو درز شو، موټر څنگ ته ودريد، ملا صیب بنکته شو، شاوخوا یې وکتل بیرته راغی د موټر له کړکۍ یې سر دننه کړ ویې ویل:

- ټایر پنچر شوی ده، او سټیپني هم نشته!

ملاصیب بیرته موټر کې کیناست ویې ویل:

- ویده شئ! بله لاره نشته باید په تمه شو ترڅو شپه سبا شي دلته د پنجر جوړولو لپاره څوک د ورځې لانه پیدا کيږي.

ټول ویده وو خو فاطمې ژړل، سلیمان پرې را وینښ شو زړه نازړه

یې وویل:

- وړې شوې یې؟

فاطمې هیڅ ونه ویل، شیبه وروسته سلیمان بې له دې چې شور جوړ

کړي له موټر ښکته شو فاطمې ورو وویل:

- چیرته ځې؟

- ژر راحم

د سړک شاوخوا په باغونو او ونو پوښل شوې وه، سلیمان یوه باغ ته

ولارې د موبایل څراغ یې بل کړ شاوخوا د منو ونې تر سترگو کیدې

څو منې را وشکولې غلی بیرته د موټر خوا ته روان شو، د فاطمې

سترگې په پټیدو وې چې د موټر د دروازې اواز را وینښه کړه وې

ویل:

- څه دې کول، چیرته تللی وې؟

سلیمان څو منې ورکړې وې ویل:

- دلته همدا پیدا شوې د پرون شپې راهیسې دې څه نه دي خوړلي

وخوره

- نه زړه ته مې نه کیږي

سليمان له شيبې چوپتيا وروسته وويل:

- که دې مور درکړې وای بیا دې هم داسې ويل “ چې زړه ته مې نه کيږي؟” ته دې مور ماته امانت پرینې يې هیله کوم زما لپاره نه د مور لپاره دې دا ومنه چې اوس ستا بې له ما څوک نشته.

فاطمې په ژرغوني غږ وويل:

- ته خو به هم ما نه پریردې؟
- ته زما میرمنه یې، زه چې د خپل بهرني ملگري لپاره خپل ځان د مرگ خولې ته ورکوم ته یې سوچ کولای شې ستا لپاره به زه څه کولای شم؟

فاطمه غلې شوه، دوې منې یې واخیستې، یوه یې سلیمان ته ورکړه و یې ويل:

- ښه خو دا یوه ته وخوره

سلیمان مُسک شو، منډه یې وخورله...

خوب، گیده، او وخت چاته صبر نه کوي، ورځې بیا پر ځمکه د رڼا څادر خور کړی و، کابل ته د تلونکو موټرو اواز فاطمه له خوب را وینښه کړه شاوخوا یې وکتل سلیمان باندې یې غږ وکړ:

- اې وینښ شه، سهار شوی دی.

سلیمان وینب شو سترگې یې ومړلې شاوخوا یې وکتل انډریو ویده ؤ
خو ملاصیب نشته ؤ، سلیمان په بیره له موټر ښکته شو شاوخوا
ځایونه یې وکتل خو ملاصیب پیدا نشو، نیم ساعت تیر شو له لیرې
یو کورولا ډوله موټر ته سترگو کیدو ورو ورو را نږدې شو او
څنگ ته ودرید، ملاصیب له موټر ښکته شو ټایر یې په لاس کې ؤ
سلیمان ته یې وویل:

- څنگه دې رنګ ژپر اوښتی؟

- هیڅ ملاصیب په انډیښنه دې وو چې چیرته تللی یې

- ههه! سهار وخته د ولسوالۍ بازار ته ولاړم پنچر مې جوړ کړ

- آه ملاصیب! زموږ سره په عذاب شوې

ملاصیب څه ونه ویل چېک یې را واخیست موټر یې پورته کړ ویې
ویل:

- کله له یوه اړمن سره مرسته وکړه، هغه د آرام ساه کې ۱۰۰٪ حلال

آکسیجن شتون لري

شبهه غلی شو، بیا یې وویل:

- تر ټولو لوی مذهب انسانیت دی، زه ښه پوهیږم له تاسره یو کافر

هم دی خو زه بیا هم مرسته درسره کوم، ځکه دې هغې گناه نده په

همداسې یوه ټولنه کې پیدا شوی دی.

دې ټایر دوه نټونه یې وتړل بیا یې وویل:

- هغه څه وایي؟ هو!“ که تاسو غریب زیږدلي یاست دا ستاسو غلطي نه ده، که غریب مړه شوی ستاسو غلطي ده ”خودا دا جمله مې لکه چې غلطه وویله خو مطلب مې دا دی چې مور مسلمانان یو ځکه په مسلمانان ټولنه او کورنۍ کې زیږدلي یو خو دی هم په داسې یوه بل مذهبي ټولنه کې زیږدلي له ماشومتوبه همغه څه ویني چې کورنۍ یې ور زده کړي دي، کیدای شي د اسلام په لیدلو خپله پوه شي او مسلمان شي.

سلیمان مُسک شو ویي ویل:

- هو ملاصیب! ډیرې خوږې خبرې کوي

- حقیقت تل خوږ وي

ټایر وتړل شو اندر یو هم له خوبه پاڅیدلی ؤ، موټر حرکت وکړ...

گړۍ وروسته ملاصیب وویل:

- دا د توپ دبنته ده، نور کابل دومره لیرې نه دی، خپل حجابونه

ایسته کړئ

شبهه وروسته مُسک شو بیا یې وویل:

- صرف تاسو دواړه یې ایسته کړئ، د ښځې زیور خو حیا او
حجاب دی

سلیمان اندریو ته وویل چې حجاب ایسته کړي، شیبه وروسته
ملاصیب وویل:

- په دې بهرني به دې نه ایسته کولو، کابلانو ته به مو ځان ښودلو
چې ملاصیب خو ښه دنگه ښځه کینولې مخ سپټ کې، هههه! توکې
کوم

سلیمان او فاطمه په خدا شول...

وخت په تیریدو و، گړی وروسته کابل ته را ورسیدل، ملاصیب
وویل:

- ځی نو لڅیره کابل را ورسیدو ما خپله ژمنه پوره کړه

سلیمان له ملاصیب ډیره مننه وکړه، او دې پاتې کیدو تینگار یې وکړ
خو ملاصیب بیرته روان شو...

کور ته راغلل، اندریو مېلمستون ته ولاړ او سلیمان له فاطمې سره
کورته لاړ مور یې کالي وینځل یو دم له پاڅیده ویې ویل:

- وی زویه! شکر چې راغلي موبایلونه دې هم کار نه کولو، له
انديسنې مې یوه شپه خوب نه دی کړی... او دا انجلې شوک ده؟

سليمان بې باکه وویل:

- اینگور دې ده.

مور يې تندې تريو کړ، سليمان وویل:

- ولې غوصه شوې؟

بیرته مُسکې شوه وپې ویل:

- په یوه بڼه زوی کورنۍ هیڅکله نه غوصه کیږي

مور يې نږدې ورغله وپې ویل:

- نوم دې څه دی؟

- فاطمه

- زه لور نه لرم، نور مې ته لور يې چې د خوانبې فکر راته ونه

کړې

- بڼه خاله..

- خاله نه! مور راته وایه

فاطمه مُسکې شوه، خوزړه يې لا تش نه و، په نه زړه يې وخنډل...

مازديگر و، سليمان د اندريو لپاره د تلوو ټکټ وکړ
اندريو لار... سليمان خپله پښتو او افغانيت وپاللو اندريو يې د سر
په بيه بيرته تر خپل منزل را ورسولو، ۱۴ ورځې تيرې شوې تازه تازه
د فاطمې پر شونډو حقيقي مسکا گل کړی و، خو د اندريو
ويديوگانې او د يوه افغان د غيرت کيسې او ملگرتيا په ټولنيزو
رسنيو کې لاس په لاس کيدې، څوک پوهيدل چې داسې ناندري به
جوړيږي، د سليمان لپاره د باندي وتل هم سخت شوي وو د خلکو
خولې چيرې څوک پتولای شئ

- د اگست ۱۸ نيټه

د کابل له سقوط درې ورځې تيرې شوې وې، سليمان د مهاجرت
لپاره په کافي اندازه مدارک درلودل او چاره نه وه بې له دې چې وطن
پرېږدي د اگست په ۱۸ مازديگر له فاطمې سره هوايي ډگر ته ولاړ
خو دننه کيدل ستونزمن ښکاريډل فاطمې وويل:
- زه ويرېږم راځه بيرته کورته لار شو کله چې دا گڼه گونډه ختمه
شوه بيا به لار شو

سليمان ورسره ونه منله فاطمه يې له لاس ونيوله او په گڼه گوڼه کې
هوایي ډگر ته دننه شول، گړۍ نه وه تیره چې یوه لویه الوتکه راغله
د خلکو په منځ کې شورماشور او گڼه گوڼه جوړه شوه، له دوی
وغوښتل شول چې میرمنې یو قطار او نارینه د بل قطار کې راشي،
فاطمه زړه نا زړه بل قطار ته ولاړه، خو شیبې وروسته ټول الوتکه
کې کښیناستل الوتنه ترسره کیده چې یوه عسکر وویل:
- دا الوتکه دې دومره کسانو وړلو توان نه لري هیله کوم یو شو
کسان ښکته شئ

هیڅوک نه وو حاضر چې له دومره سختۍ وروسته دې بیرته شاتگ
وکړي بهرني عسکر اړ شول په زوره کسان ښکته کړي...

د ښکته شویو کسانو په منځ کې یو سلیمان ؤ چې بې زړه فاطمه په
الوتکه کې ترې ولاړه او لارې یې جلا شوې...

د سلیمان دې زړه زور ختم شوی ؤ، یوې څنډې ته ناهیلی کښیناست
د هوایي ډگر په منځ کې شپه پرې سبا شوه د یوه ماشوم په چغو له
خوبه را پاڅیدو رنگ رنگ غږونه تر غوږ کیدل:

- مادرم کجاست؟

- مور مې چیرې ده؟

- زوی مې چیرې ده؟

- بچه ی مره ندیدین؟

سلیمان له ژور خفگان سره منځ و، د خه اوریدلو او ویلو توان یې نه درلود، د ورځې ۱۰:۰۰ بجې وې یوه بله الوتکه راغله خو د سترگو په رپ کې ډکه شوه، الوتکې حرکت کولو چې یوې میرمنې غبر کې:
- فاطمه دخترم!

سلیمان له ځانه سره وویل:

- فاطمه!

بې باکه یې د الوتکې په لور منډه کړه، له کوبښن وروسته د الوتکې په وزر پورې ونښت، الوتکه هوا ته پورته شوه د سلیمان عصبي روغتیا ښه نه وه ساه یې ماته ماته کیده د لاندې یې وکتل، په سترگو یې تیاره شوه، او را ولویدو...

پای!

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**